

A Sötétség és Fény angyalai trilógia első kötete

AZ ŐRZŐ

JAMIE McGUIRE

Dream
válogatás

A békés Rhode Island-i városban, Providence-ben élő Nina Grey – miközben édesapja halálát próbálja feldolgozni – váratlanul a Menny és a Pokol harcának közepébe csöppen. Eközben megismerkedik Jareddel, aki több egy jóképű srácnál. A fiú titokzatos képességei elterelik Nina figyelmét, ám hamarosan világossá válik, hogy Jared többet tud róla, mint a Brown Egyetemen a barátai. Amikor már több a kérdés, mint a válasz, Jared mindent kockára tesz szerelméért, akinek megmentésére született. Elárulja azt a titkot, amelynek megőrzésére felelős volt.

Amikor a sötétben apja korábbi társai követni kezdik, Nina ráébred, hogy az apja nem az az ember volt, akinek hitte, hanem egy tolvaj, aki ellopott valamit a démonoktól. Nina szeretné kideríteni az igazságot, ám közben olyasmire bukkan, amire álmában sem gondolt, és amire a Pokolnak égető szüksége van. A kulcs azonban egyedül Nina birtokában van...

JAMIE McGUIRE a University of Central Oklahomán, az Autry Technology Centerben, továbbá a Northern Oklahoma College-ben folytatta főiskolai és egyetemi tanulmányait, majd röntgenográfia szakon szerzett diplomát.

Jelenleg az oklahomai Enidben lakik három gyermekével és Jeff-fel, a férjével, aki igazi cowboy. Harminc hektáron élnek négy ló, négy kutya és Rooster, a macska társaságában.

A Gyönyörű sorcsapás és a Veszedelmes sorcsapás című könyvei a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal, Magyarországon pedig az Alexandra, Libri és Bookline könyves sikerlisták élére kerültek.

Tudjon meg többet a szerzőről és a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Friss stílusú, szárnyaló fantáziájú és gyönyörűen megírt történet. A jellemek eredetiek, izgalmasak, életteli és összetettek. Már nagyon várom a könyv folytatását!”

TinaBook Reviews

„Az őrjöben mindenből van egy kicsi: romantika, bűntudat, feszült várakozás, szívfájdalom és drámai akciójelenetek. Muszáj elolvasni!”

Barnes and Noble

„Egészen biztosan a kedvenceim közé tartozik ez a regény!!! Még SOHA nem ríkatott meg így egy könyv sem. Odavagyok a történetért, a romantika megható és tiszta, mindvégig fogva tartott a cselekmény. Jamie McGuire bámulatos regényt írt, és tudom, hogy nemsokára újra elolvasom!”

Amazon

„Imádom a szerző műveit, nem tudtam letenni ezt a regényét sem, amíg nem értem a végére. Döbbenetes szerelmi történet egy paranormális csavarral. Nagyon könnyű volt beleszeretni a karakterekbe éppúgy, mint Jarednek és Ninának egymásba.”

Goodreads

JAMIE McGUIRE

AZ ŐRZŐ

—• részlet •—

Első fejezet

Elveszett és megkerült

Az átlagos lány tiszteli az apját. Hősnek is tekintheti, vagy olyan magas piedesztálra helyezheti, hogy a szeretetének egyetlen tárgya sem érhet fel vele. Az én szememben az apám tiszteletnél, lojalitásnál, sőt szeretetnél is többet érdemelt. Mélységes hódolattal vettem körül. Szupermennél is több volt: maga volt Isten.

Egyik legelső róla őrzött emlékem az volt, hogy két férfi állt behúzott nyakkal az irodájában, miközben apám olyan szavakkal ostorozta őket, amiket nem értettem. Az ítélete mindig megfellebbezhetetlen volt, soha nem lehetett vitába szállni vele. Még a halál sem érinthette meg.

Amikor december 14-én felvettem a telefont, ennek a világnak örökre vége lett.

– Nina – kezdte nagy sóhajjal anyám. – Nincs már sok ideje hátra. Most kellene eljőnnöd.

Letettem magam mellé az ágyra a telefont, és annyira vigyáztam, hogy ne remegjen a kezem, hogy a készülék a földre esett. Az utóbbi hetekben mintha egy párhuzamos világegyetemben léteztem volna, miközben egyik rettenetes telefonhívást a másik után kellett elviselnem. Az első egy ápolónő volt a kórházból, aki értesített apám autóbalesetéről. A mobilja híváslistáján az én számom volt az utolsó, így rám hárult az a szörnyű felelősség, hogy közöljem a hírt anyámmal. De ahogy apám utolsó napjaiban a várt javulás helyett egyre gyakrabban azt a tapintatos táncot kaptam, hogy készüljünk fel a legrosszabbra, már hálás voltam, hogy mindig engem hívnak.

Furcsa érzés volt átmenni a szobán, magamra kapni a kabátomat, és felvenni a kulcsokat. A mozdulatok közna-

pisága riasztóan elütött attól, hogy apámnak készültem istenhozzádot mondani. Az oly távolinak tűnő megsokotságot sirattam, míg kimentem a kocsimhoz, és beindítottam a motort.

Apám úgy jutott fel a hajóipar csúcsára, hogy vaskézrel irányított, de én ismertem a gyöngéd oldalát is, azt az embert, aki fontos megbeszélésekről jött ki, hogy fogadja a lényegtelen hívásaimat, megcsókolta lehorzolt térdemet és úgy változtatott meg meséket, hogy a királylány mindig megmentse a királyfit. Most azonban tehetetlenül feküdt az ágyában, és az anyámmal közös hatalmas hálószobájukban egyre csak fogyott az ereje.

Agatha, a házvezetőnőnk nyitott ajtót. – Édesanyád már vár, drágám. Siess fel.

Elvette a kabátomat, én pedig felkapaszkodtam a lépcsőn. A torkomban minden lépéssel feljebb kúszott az epe.

Amikor beléptem a szobába, apám ápolónője kisurrant mellettem. Összerándultam, amikor megláttam apám arcát. Fakó volt, bőrén kiütközött a veríték és máskor simára borotvált arcán borosta sötétlett, a bajusz kicserepesedett ajkára konyult. Anyám halk, megnyugtató szavakat mormolt, apám mellkasa pedig meg-megemelkedett, ahogy fáradtságosan beszívta a levegőt. Legszörnyűbb lidércnyomásomhoz a pumpák és monitorok tompa pittyegése és zümmögése szolgáltatott aláfestő zenét.

A lábam – mint a baleset óta tett beteglátogatásaim során mindig – földbe gyökerezett, és képtelen voltam előrébb menni, vagy megfutamodni.

Anyám fáradt, megtört tekintettel pillantott fel rám. – Gyere csak, Nina – hívott.

Felemelt kézzel buzdított, de nem bírtam megmozdítani a lábamat. Megértően felsóhajtott, és megindult fe-

lém, a karját még most is előrenyújtotta. Képtelen voltam levenni a szemem apámról, aki erőtlenül, keservesen próbált levegőt venni. Anyám megfogta a két vállam, és előretolt. Vonakodva tettem pár lépést, aztán megálltam.

– Tudom – suttogta.

Kínnal emeltem fel a lábam, és hagytam, hogy az ágy mellé tereljen. Ösztönösen úgy éreztem, segítenem kell apámnak, de már nem tehettem mást, mint vártam, hogy a szenvedései véget érjenek.

– Jack, drágám – szólította meg anyám megnyugtató hangon. – Nina van itt.

Figyeltem pár pillanatig, ahogy apám levegőért kapkod, aztán lehajoltam, és a fülébe súgtam: – Itt vagyok, apa.

A levegővétele kihagyott egy ütemet, és érthetetlenül motyogott valamit.

– Ne próbálj beszélni, csak pihenj – nyúltam reszkető ujjakkal a keze után. – Veled maradok.

– Cynthia? – Thomas Rosen, apám jogtanácsosa és barátja a szoba tulsó végéből hívta anyámat, aki fájdalommal tekintett apámra pillantott, egy másodpercre magához szorított, majd némán Thomashoz ment. A hangjuk az apámra csatolt berendezések zümmögésénél nem hangosabb, folyamatos zsongás lett.

Apám újabb lélegzetet vett, miközben lágyan kisímtottam szürke tincseit izzadt homlokából.

– Niiin... – nyelt egyet. – Nina.

A tekintetem anyámra vándorolt, aki csendes beszélgetésbe merült, és a remény jelét kerestem az arcán. De amikor megláttam, mennyire szomorú, ismét apámra pillantottam, és felkészültem a búcsúra.

– Apa – kezdtem, de nem találtam a szavakat. Ahogy a fájdalma enyhítésének vágya nőtt bennem, lehunytam

a szemem. Akadozva sóhajtottam fel, és másodszor is belekezdtem. – Azt kellene mondanom, hogy minden rendben, nem kell miattam maradnod, de nem megy.

Lassan vette a levegőt. Rám figyelt.

– Nem akarom, hogy én engedjelek el, apa. Szeretném, ha jobban lennél, de tudom, hogy fáradt vagy. Szóval, ha aludni akarsz... akkor velem nem lesz gond. – A szája sarka megremegett a mosolyra tett erőfeszítéstől.

A szám mosolygott, ha az arcom el is torzult a sírástól. – Hiányozni fogsz, apa. Nagyon fogsz hiányozni. – Beszívta a levegőt, ahogy ő is, de most máshogy lélegzett. Nem maradt benne küzdeni vágyás.

Hátranéztem anyámra, aki karikás, könnyes szemmel figyelt minket. Apám még egyszer mélyen beszívta a levegőt, aztán lassan kifújta. Ahogy az oxigén elhagyta a tüdejét, úgy távozott belőle az élet. A hang arra emlékeztetett, ahogy egy kilyukadt gumibelsőből lassan és egyenletesen távozik a levegő, amíg már semmi sem marad benne. A teste ellazult, a tekintete elhomályosult és kifejezéstelenné vált.

Míg békés arcát fürkésztem, a nővér kikapcsolta a szívmonitort, megszűnt az egyenletes csipogás. Hullámokban tört rám az érzés, hogy apám nincs többé. Összeszorult a mellkasom, a karomat és a lábamat idegennek éreztem, mintha többé nem tartoznának hozzám. Bólintottam, mosolyogtam, és nem törődtem az arcomon csorgó könnyekkel. Bízott abban, amit mondtam, így nem kapaszkodott többé az életbe.

Thomas megérintette a vállamat, és az ágy fejéhez lépett. Lefogta apám szemét, és valami gyönyörűt suttogott héberül. Apám mellére hajtottam a fejemet, és megöleltem. És életemben először nem viszonzta az ölelésemet.

Lenéztem a kezemre, és átfutottam a temetésen kapott gyászjelentést. A címlapon apám születésének és halálának az éve állt, elegáns számokkal, kötőjellel elválasztva. Összerándult az arcom a felismeréstől, hogy egy ilyen rövid fekete vonal jelzi az életét.

A papírlap kényelmesen elfért a belső kabátzsebemben, amikor a busz a vizet felcsapva a megállóhoz közeledett, majd lassított előttem.

Kinyílt az ajtó, de nem néztem fel. A buszról egyetlen leszálló ingázó lépteit sem hallottam. A szomszédaink nem jártak busszal, főleg nem ilyen késő este. Azok, akik egyáltalán felültek a buszra, a közelben levő hatalmas villákban dolgozó személyzethez tartoztak.

– Kisasszony?

A buszsofőr megköszöri a torkát, hogy felhívja magára a figyelmemet, és amikor nem vettem tudomást róla, suhogva becsukta az ajtót. Kiengedte a légféket, és a busz lassan kigurult a járda mellől. Igyekeztem nem foglalkozni gondolatban a mögöttem álló nappal, de az emlékezetemet teljesen átítatta.

Ahogy gyerekkoromban, most is előre-hátra dülöngélve próbáltam meg vigasztalni magamat. Az ujjaimból már rég kifutott a rózsás, meleg szín, és a koporsóban fekvő apám összekulcsolt ujjait idézték fel.

Jeges levegő hatolt be a tüdőmbe, a mellkasom megemelkedett, és felszakadt belőlem a zokogás, ami már régóta fojtogatott. Egy pillanattal előbb még azt hittem, képtelen vagyok több könnyet ejteni, és azon járt az eszem, mit kell még elviselnem, mielőtt a testem végül annyira kimerül, hogy nem tudja folytatni a sírást.

– Hideg az éjszaka, nem?

Szipogtam, és bosszús pillantást vetettem a fiatal férfira, aki behúzódott mellém. Nem hallottam, hogy közeledik.

A kezére fűjt, összedörzsölte, majd biztatóan rám mosolygott.

– Eléggé – feleltem.

Lenézett az órájára, és felsóhajtott. – A fenébe is – mormolta alig hallhatóan. – Azt hiszem, lekéstük az utolsó buszt.

A motorosdzsekije zsebéből előhalászott egy mobilt, és beütött egy számot. Üdvözölt valakit, aztán taxit rendelt.

– Van kedved velem tartani? – fordult hozzám.

Hirtelen gyanakodva pislogtam rá. Összehúzta késszürke szemét, és az arckifejezésem láttán felvonta a szemöldökét. Dühöngő őrülnék tűnhettem, és most meggondolta elhamarkodott ajánlatát.

Összefontam a karomat, mert hirtelen megéreztem, ahogy a téli hideg áthatol a kabátomon és a bőrömön, és megdermeszti a csontjaimat is. Muszáj volt visszamennem a kollégiumba, még meg kellett írnom egy dolgozatot.

– Van. Köszönöm – válaszoltam remegő hangon.

Egy pillanatnyi kínos csend után szólalt meg. – Errefelé dolgozol?

– Nem. – Haboztam, hogy folytassam-e a beszélgetést, de aztán győzött a kíváncsiságom. – És te?

– Én igen.

Milyen különös, gondoltam; nem látszott alkalmazottnak. A szemem sarkából a karórájára sandítottam. Egészen biztosan nem alkalmazott, gondoltam.

– Mivel foglalkozol?

Nem válaszolt azonnal.

– Én... az őrző-védő üzletágban dolgozom. – mondta, mintegy magának bólintva

– Egyetemre járok – próbáltam meg további őszinteségre bírni, és igyekeztem a hangom képtelen remegésén uralkodni.

Olyan arckifejezéssel meredt rám, amit nem tudtam megfejtetni, aztán ismét maga elé nézett. Idősebb volt nálam, de csak öt-hat évvel. Felmerült bennem, vajon tudja-e, ki vagyok. A tekintete ismerősnek tűnt, bár nem tudtam volna megmondani, honnan.

Rezegni kezdett a mobilja, és kinyitotta, hogy elolvassa az üzenetet. Palástolni próbált valamilyen érzelmet, aztán anélkül, hogy válaszolt volna, becsattintotta a telefont, és nem szólt egy szót sem, míg meg nem érkezett a taxi.

Kitárta előttem az ajtót, én meg az ülés legtávolabbi végébe csúsztam. A fiatalember beszállt a sofőr mellé.

– Hova lesz a fuvar? – kérdezte öblös hangon a sofőr.

– A Brown Egyetemre – utasítottam. – Legyen szíves.

– Aha. Egy helyre mennek?

– Nem – válaszolta váratlan útitársam.

Nem siklottam el a fölött, hogy nem mondta be a címet, és ezt nagyon furcsállottam. Bár lehet, hogy nem is volt szokatlan, hiszen előfordulhatott, hogy ő jobban felkeltette a kíváncsiságomat, mint ahogy bevallottam volna. Meglepett, hogy abban a lelkiállapotban egyáltalán bármire is felfigyeltem, és hálás voltam az idegennek, hogy szándéka ellenére is elterelte a figyelmemet.

– Egyébként Jarednek hívnak – mosolyodott el, és kezét nyújtott.

– Nina vagyok.

– Hű, jéghideg a kezed! – fogta két tenyere közé a kezemet.

Elhúztam a kezemet, de feltűnt szokatlanul meleg szorítása. Figyeltem egy pillanatig, és egy belső hangra füleltem, hátha figyelmeztet valamilyen veszélyre, de csak kíváncsiságot éreztem.

A bizalmas mozdulatért kis mosollyal kért elnézést. A fülem mögé simítottam a hajamat, és kinéztem az ablakon.

Odakint vadul tombolt a szél, a sűrűsödő hópelyheket úgy fújta át az úton, mintha fehér kígyók siklanának előttünk. A gondolattól megborzongtam, és szorosabban összehúztam magamon a kabátot.

– Szóval a Brownra? – kérdezte Jared. Rezgett a telefonja a zsebében, így ismét kicsattintotta.

Bólintottam. – Igen, a Brownra. – Nem vette le rólam a szemét, ezért folytattam: – Üzleti gazdaságtant tanulok.

A nem kívánatos hívó miatt a tekintetében maradt csalódottság tovatűnt, amikor a pillantásunk találkozott. Úgy tűnt, mintha csak most venné észre, hogy sírtam.

– Minden rendben?

Lesütöttem a szemem, és a körmömet piszkáltam. – Ma temettük el az apámat. – Ekkor merült csak fel bennem, hogy fogalmam sincs, miért osztok meg ilyen személyes információt egy idegennel.

– Közel álltatok egymáshoz – jegyezte meg Jared. Inkább állítás volt, mint kérdés.

Vártam a tekintetében felvillanó, szokásos szájalomra, de nem láttam semmit. Megkönnyebbülésemben elmosolyodtam, ami nála is féloldalas mosolyt váltott ki. Észrevettem, milyen kellemes az arca, sőt még annál is több; most, hogy felkeltette a figyelmemet, tulajdonképpen egészen vonzónak látszott...

– Hol lakik? – kérdezte harsányan a taxis. Elszakítottam a tekintetem Jaredről, és a kollégiumom felé mutattam. – Az East Andrews Hallban.

A taxi az épület elé kanyarodott, és Jared automatikusan kiszállt. Csukódott az ajtaja, és nyílt az enyém.

– Köszönöm – hálálkodtam.

– Örülök a találkozásnak, Nina. – Erős nyomatékkal ejtette ki a szavakat. Túlmént udvariasságon, de még őszinteségen is. Meggyőződéssel beszélt.

Bólintottam, és Jaredet megkerülve a kollégiumom felé indultam. Egy pillanatra megtorpant, mielőtt visszazállt a taxiba, hogy még egyszer rám mosolyogjon, és hetek óta először éreztem ürességnél többet. Figyeltem, ahogy a taxi elindul, aztán a szélnek nekifeszülve az Andrews felé sétáltam.

Amint a szobámba értem, megláttam magam a tükörben, és leesett az állam. Jesszusom, nem csoda, hogy Jared kényszert érzett, hogy a segítségemre siessen! Úgy festettem, mint egy hajléktalan, elkeseredett krekkfüggő, akinek már rég be kellett volna lőnie magát! Vadul végigszántottam a kefével rövid szőke hajamon, hátrasimítottam, és feltűztem, hogy ne lógjon a szemembe. A mosdóhoz léptem, és ledörzsöltem magamról az elmaszatolt szemfestéket és a könnyektől foltossá vált alapozót.

A homlokomat ráncolva elővettem a mobilomat a zsebemből, és a gyorstárcsázót lenyomva felhívtam anyámat.

– Nina? – szólt bele.

– Már visszaértem a szobámba, anya.

Felsóhajtott. – Helyes. Tudod, mennyire nem szeretem, ha busszal mész. Robert elvihetett volna kocsival. Vegyél be kettőt a tablettákból, amiket ma adtam, rendben? Könnyebben elalszol tőlük.

Égnek emeltem a tekintetemet. Anyám a providence-i gyógyszerárak törzsvásárlója.

– Valószínűleg abban a pillanatban elalszom, amint a fejemet a párnára fektetem. – Nem éppen a színtiszta igazság, de megteszi, hogy a személyi gyógyszerészemet féken tartsam.

– Rendben, drágám. Aludj jól.

A kollégiumi szobám kisebbnek tűnt. Az én oldalamon a fehér falak szívszorítóan üresnek tűntek. Úgy éreztem,

mintha figyelnének: átsandítottam a szobatársnőm tér-felére, amit játékmackók és a csapatmezek színeit felvolutató plakátok borítottak. Nálam az egyetlen dísz egy cikornyás keretbe tett fénykép volt rólam meg a szüleim-ről, ami néhány hónapja, az érettségi bizonyítványosztón készült.

– Hogy van az anyukád? – kérdezte Beth a babarózsa-szín steppelt paplanja alól.

– Szomorú...

– És te?

– Én is – sóhajtottam. Határozott hangom megnyugtathatta, mert amíg átöltöztem a pizsamámba, hallottam, hogy egyenletesen kezd szuszogni.

Leültem az ágyamra, és nagy keservesen ledőltem a párnámra. A gondolataim könnyedén röppentek vissza egy órával ezelőttre. Jared mosolya egy darabig lekötött, de pillanatokon belül már a temetésen töprengtem. Oldalra fordultam, és összegömbölyödtem. Igyekeztem halkan sírni. Ahogy lassan öntudatlan álomba szenderültem, a bénító fájdalom helyét átvette a megkönnyebbülés.

Oldalra gördültem, és pislogva meredtem az órán a nagy vörös számokra. Hajnali öt. Hamar eljött. A szememet duzzadtnak és a sírás miatt karcosnak éreztem. Ekkor döbbsentem rá, hogy az álmaim kegyetlenek voltak. Nem történt csoda, és apám még mindig halott volt.

Életem legszörnyűbb történetének nem olyan vége lett, mint amelyet szerettem volna.

Kikászálódtam az ágyból, és felnyitottam a laptopomat; úgy döntöttem, nyolcig befejezem a félévi dolgozatomat. Kivilágosodott a képernyő, én pedig Bethre pillantottam, aki a fejére húzta a párnáját. Gyorsan begépeltem a következő téma címét, és nemsokára felcsendült a billentyűzet halk szimfóniája.

Gyorsan követték egymást a bekezdések, és negyed nyolcra már készen is lettem. Egy kattintás az egérrel, és a nyomtató nekilódult, hogy zümmögve nekilásson az új feladatnak. Bethre néztem, de tudtam, hogy még egy nyomdagép sem ébresztené fel. Összeszedtem a tisztálkodási szereimet, és elzarándokoltam – ahogy minden reggel tettem – a folyosó végén levő zuhanyzóba.

Kipirulva és ahogy kell, szőrtelenítve húztam meg a derekamon a fürdőköntösöm övét, és visszafelé indultam a szobánkba. Míg a fogamat mostam a jópofa kis szobai mosdónknál, Beth felült, és nyújtózkodott. Állvonalig érő gesztenyebarna haja helyenként lelapult, másutt meg égnek meredt.

– Jó reggelt! – csiripelte, aztán rádöbbsent a valóságra.
– Akarom mondani...

– Ne izgasd magad, Beth. Tényleg szép reggel van – pillantottam ki az ablakon, és feltűnt, hogy hajnal óta rosszabbra fordult az idő, de erről nem tettem említést.

Beth elmosolyodott, és kezdett beágyazni. A plüssálatait véletlenszerűen rendezte el fodros szélű párnája körül.

– Szombaton eljössz a meccsre? – kérdezte.

– Nem tudom. Meglehet.

Általában elcipelt magával, és vidám, kellemes hangján néha kifejezetten rágta a fületem, hogy elkísérjem. Szorgalmasan törte magát, és számtalan ösztöndíjat nyert, hogy elmenekülhessen abból az oklahomai kisvárosból, ahol született. A szoba ráeső felében kupákat, keresztbe vethető selyemszalagokat és koronákat zsúfolt össze, amelyeket a sok szépségversenyen nyert, amelyekre benevezett, és amelyeken mindig első lett. Nem volt az a kimondott szépségkirálynő típus. Gyönyörű volt, de befelé forduló egyéniség, amit kétségbeesetten igyekezett

leküzdeni. Aznap, amikor beköltöztünk, elmagyarázta, hogy a szépségversenyeket a tandíj megszerzéséhez szükséges rossznak tekinti.

– A héten szabadságollak, ha úgy döntesz, hogy ki szállsz. Megértem a vizsgák meg... minden más miatt – ismerte el, és nem nézett rám.

– Igazán méltányolom.

Hátul kis ecsetben összefogtam a hajamat, s ettől úgy tűnt, mintha egy búzakéve nőtt volna ki a tarkómból. Sőhajtottam egyet a szekrényem előtt, és mielőtt magamra húztam az elkerülhetetlen rétegeket – melltartó, ujjatlan póló, rövidujjas felső, pulóver, zokni, farmer, bakancs, kabát, persze nem feltétlenül ebben a sorrendben –, lelkesítő beszédet tartottam magamnak.

Felemeltem pukkadásig tömött hátizsákomat, és ráügyeskedtem a kerekre.

– Korán indulok kávézni.

Beth rám mosolygott, miközben beindította a laptopját. – Sok szerencsét ahhoz, hogy áthúzd a cuccod a jégen.

Kiléptem a liftből az előcsarnokba, és azon tűnődtem, vajon Bethnek igaza van-e az időjárással kapcsolatban. Visszafojtottam a lélegzetemet, és kitártam az ajtót. Arra számítottam, hogy a hideg megcsapja az arcomat. A szél visszanyomta a súlyos üvegajtót, ami keményen ellenállt siralmas, egykezes próbálkozásomnak. Vállal és karral nekifeszülve nagy kinnal kinyitottam az ajtót, és elállt a lélegzetem a kiáramló, arcomat csípő jeges levegőtől.

Bebotorkáltam az ebédlőbe, amit a diákság szeretettel és igen találóan csak „Kiskoszorú”-nak hívott, és lesöpörtem a kabátomat. Átcsoszogtam a színtelen csempékkel kirakott padlón, és beálltam a kávéért kígyózó sorba. Az úti termoszbögrémet színültig töltöttem, belekever-

tem a kedvenc mogyorós tejporomat és két csomag édeskét.

– Halálos egyveleg – hallottam Kim hangját a hátam mögül.

– Mintha anyámat hallanám – morogtam vissza.

– Meglep, hogy bejöttél ma. Irtó szívás, hogy apád éppen a záróvizsgák idején halt meg.

Kim sosem tett lakatot a szájára, és nem is válogatta meg a szavait. Ezt általában üdítőnek találtam, de most nem volt időm megacélozni magamat, mielőtt a szavak elhagyták a száját, és úgy éreztem, mintha kést döftek volna a szívembe.

– Hát igen.

Kim egy pillanatig figyelt, aztán az arcom elé tolt egy fekete áfonyás-kukoricalisztes muffint.

– Reggeli?

Megráztam a fejemet, és igyekeztem a muffin közelsége miatt bandzsító szemeimet egyenesbe rántani. – Kösz, nem, órára kell mennem.

– Veled tartok – mondta, és visszahúzta a muffint.

Egy kifakult, piros kockás, fülvédővel is felszerelt vadászsapkát húzott rövid, barna hajára. Ha bízom abban, hogy tudok nevetni, biztos megtettem volna.

– Jaj, Kim – kezdtem, és igyekeztem óvatos hangot megütni.

– Mi van? – kérdezte, és megtorpant.

– Á, semmi – csóváltam meg a fejemet. Úgy döntöttem, nem feszegetem a dolgot.

Ha bármilyen sapka megtette is Kimnek, akkor az a fején viselt képtelen rémség volt. Kim az átlagosnál magasabb volt, egy fejjel tornyosult százhetven centim fölé. Rövid, karamellszínű tincsei laza hullámokban keretezték az arcát. Bármilyen örült és kiszámíthatatlan volt,

az emberek vonzódtak hozzá. Abban a pillanatban, amikor az Andrews előcsarnokában megismerkedtünk, tudtam, hogy barátnők leszünk; elképzelni sem tudtam volna az életemben nála érdekesebb embert.

Kim az egyetemi városon át elkísért az órára, és elterelte a gondolataimat a komorabb témákról a héten történt fantasztikus kellemetlenségeivel és melléfogásaival. Keresetlen őszinteségével és megfontolást nélkülöző szókimondásával mindig pompásan elszórakoztatott.

Az előadóteremben a fülemhez hajolt, és halkán szólalt meg. – Szóval a temetés...

– Nem igazán szeretnék... – feszengtem a helyemen.

– Rendben. Értem. Szóval... tegnap volt? – Bethtől eltérően Kim nem kerülte ki a kínos témákat. Néha mosolygó arccal vetette bele magát a közepébe.

– Igen – sóhajtottam. – Nagyon szép volt.

– Nagyon szép – visszhangozta Kim, és bólintott. – Próbáltalak tegnap este hívni. Nem vetted fel.

– Csak későn értem vissza. Lekéstem az utolsó buszt, és a végén taxival jöttem.

Kim hitetlenkedve mért végig. – Az utolsó buszt? Nem is tudtam, hogy a tömegközlekedésnél takarodó van! – Ezen tűnődtem, míg nem folytatta. – Miért nem jöttél kocsival? Édesanyád vitt el, nem?

– Végül közös taxival jöttem.

– Anyáddal?

– Nem, Kim. Nem az anyámmal – közöltem pléhpopával. – Összefutottam egy férfivel a megállóban. Mindketten lekéstük a buszt. – Nem vallottam be, hogy egy pillanatra elsötétült a tudatom, és hagytam, hogy kigördüljön a busz a megállóból.

– Beszálltál egy ismeretlen pasi mellé a taxiba? Hát ez érdekes!

– Nem mindenki sztorijai végződnek drámai poénnal, mint a tieid. Csak egy taxiban utaztunk – jelentettem ki, és igyekeztem érzékeltetni, hogy ezzel lezárnak tekintem a témát.

– Öreg volt?

Égnek emeltem a tekintetemet. – Nem.

– Ronda?

– Nem, Kim. Helyes volt.

– Nem ezt kérdeztem. Szóval... csinos volt, fiatal... és?

– Tegnap volt Jack temetése, Kim. Kész roncs voltam – feleltem, és éreztem, hogy összevonom a szemöldökömet.

– Ezt miért csinálod?

– Mit? – kérdeztem ingerülten.

– Miért hívod az apádat „Jack”-nek? Azt hittem, közel álltatok egymáshoz?

– Így is van, illetve volt. Nem is tudom... talán, mert ez a neve. – Kim olyan tekintettel meredt rám, mint akit nem győzött meg a válaszom. Újra nekifutottam. – Mások előtt mindig furcsának éreztem, hogy „apa”-ként emlegettem. Mint ahogy egy barátomat sem emlegetném előtted „Édesem”-ként. Ez olyan... személyes.

– Irtó szokatlan, Nina.

– Te vagy a nagy szokatlanság-szakértő.

Kim bólintott, a sértésem lepergett róla. – Szóval ki volt ez a rejtélyes pasi? Idejár?

– Nem hiszem. Továbbment a taxival – mormoltam a tollamat az ujjaim között görgetve.

Mivel én szálltam ki előbb, kíváncsi voltam, hogy az egyetem közelében lakik-e, és nem futunk-e majd össze. Összerázkódtam a gondolatra. Ugyan mit mondhatnék neki? – Szia, Jared. Emlékszel rám? Az Alice Cooper hasonmásra, akivel kínos húsz percet töltöttél el egy taxiba zárva?

– Miért ez a grimasz? – Kim arca úgy torzult el, ahogy gondolom, az enyém is.

– Semmiért. Csak... – vontam meg a vállamat. – Biztos azt hitte, teljesen őrült vagyok.

– Szerintem ez a leguncsibb sztori, amit valaha hallottam – jegyezte meg Kim lehervadva.

– Igyekeztem megkímélni a nem létező részletektől. De azért szép volt a mosolya – tűnődtem.

Kim megújuló érdeklődéssel pillantott rám, és már szólásra nyitotta a száját, amikor Hunter professzor belépett a terembe. Addig a pillanatig fel sem tűnt, milyen sok hely maradt üresen. Néhányan az asztalára hajították a dolgozatukat, és már távoztak is ahelyett, hogy szokás szerint a helyükre ballagtak volna.

– Mit keresnek még itt? Adják be a dolgozatukat, és mars haza. A honlapra majd felteszem a jegyüket. Kellemes ünnepeket! – mondta azoknak, akik még rajtunk kívül imitt-amott a teremben ültek.

Ahogy a záróvizsgák hete a vége felé közeledett, állandó szertartássá vált, hogy összegömbölyödve álomba sírom magam. A szünet első hetében jobban bírtam már uralkodni magamon, valahányszor úr támadt bennem. Azután volt néhány éjszaka, amikor elkerült a szomorúság. Szenteste a bánat újult erővel tört rám, de megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy az ünnepek elmúltával kicsit könnyebben aludtam el sírás nélkül.

Zavarba ejtett, hogy bár az idő múlása enyhülés nyújtott, távolabbinak éreztem azt az időszakot, amikor Jack még az életem része volt. Minden nap sokkal hosszabb lett, amióta nem hívhattam vagy nem hallhattam a hangját. Ahogy telt az idő, a megkönnyebbülés és a nyugtalanság összefonódott.

Mire megkezdődött a tavaszi szemeszter, Jared elmosódott kép volt csupán arról a napról, amit szerettem volna eltemetni az emlékezetem mélyére, így alaposan meglepődtem, amikor az egyetemi várostól nem messze, az Urban Outfittersnél a sorban néhány méternyire előttem megpillantottam. Először nem voltam biztos benne, hogy ő az, de amikor megkapta a blokkot az eladótól, és megfordult, elég hosszan meredtem rá, hogy bizonyosságot szerezzek. Ő nem habozott úgy, mint én.

– Nina?

Éreztem, hogy felkúszik a szemöldököm a homlokomra, miközben az „igen”-en kívül valami más válaszon törtem a fejemet. Szólásra nyitottam a számat, de egy hang sem jött ki rajta.

Úgy mutatott a mellkasára, mintha egy süketnémához beszélne. – Jared vagyok. Egy taxival utaztunk? – Türelmesen várta, hogy felidézzem az arcát, és rájöttem, hogy egyetlen vonását sem felejtettem el.

– Mindjárt gondoltam, hogy te vagy – feleltem, és udvarias mosollyal próbálkoztam. Valami baj volt a torakkal. Száraznak éreztem, ugyanakkor mintha megfulladtam volna a saját nyálamban. Nagyot nyeltem, és igyekeztem visszaemlékezni, hogy ne legyek nevetséges, tinédzserallűrökkel megvert egyetemista.

Jared arckifejezése a megkönnyebbülésről a feldobottságra változott, és széles mosoly terült el az arcán. Meglégség járt át, ami felkúszott a mellkasomból az arcomra, és éreztem, hogy elvörösödöm.

Jaj, istenem, csak el ne piruljak! – gondoltam magamban. De már késő volt. Fogalmam sem volt, hogy szedjem össze magam. – Úgy látom, ma jobb napod van. Időben elérted a buszt meg ilyesmi?

- Valami ilyesmi – motyogtam. – Hogy alakul az őrző-védő üzletág?

- Érdekesen. – A szeme megcsillant, amit nem tudtam, hogy értelmeznek.

A kabátzsebében rezgő telefonja egyszerre vonta magára a figyelmünket. Bocsánatkérően elmosolyodott, mielőtt lenyúlt, hogy elhallgattassa a figyelmet elterelő készüléket.

- Kellemes volt a karácsonyod? – Igyekeztem nem özszerándulni, amint kiejtettem a szavakat. Brr. Milyen fantáziátlan! – gondoltam.

- Valami ilyesmi – idézte.

Ugratása mosolyt csalt az arcomra. Fesztelenül viselkedett a társaságomban. Nem tudtam volna megmondani, hogy ez magabiztosság-e, vagy csak olyan ember, aki könnyedén elbeszélget bárkivel, és azt érezteti vele, hogy évek óta ismeri.

Felemeltem a kezemben tartott ezüstös tunikát. – Születésnapi ajándék anyámnak.

A mögöttem álló férfi megköszöri a torkát, és rádöbbsentem, hogy feltartjuk a sort. Jared elmosolyodott, és egy lépést hátrált a pénztár felé. Ebből arra következtettem, hogy még nem ért véget a beszélgetésünk, és miközben igyekeztem a lelkesedésemet leplezni, a pult mögött álló vörös hajú lány felé fordultam.

A lány átnyújtotta a nyugtát, Jared pedig kikísért az üzletből. Lepillantott rám, a szemembe nézett, és meleg tekintettel fürkészte az arcomat. Nem is emlékeztem rá, hogy ennyire magas. Legalább száznyolcvanöt centijével fölém tornyosult. Hogy nem vettem észre, milyen hihetetlen színű a szeme? Felgyúlt a tekintete, ahogy a feszengésemet figyelte.

- Providence-i vagy? – kérdeztem.

- Igen – felelte, és láthatóan mulattatta a zavarom.
- A Brownra jártál?
- Nem.

Ha a beszélgetésünktől nem élénkül úgy fel a tekintete, rövid válaszaiból arra következtettem volna, hogy a végszónál behúzott farokkal illik elkullognom.

- Komolyan? Igyekszem kideríteni, hova tegyelek. Úgy tűnik, már összefutottunk valahol. – Most nyújtottam át tálcán egy témányító ötletet? Szuper, akkor most sülyedtem a világ minden pontján élő elkeseredett kamaszfiúk szintjére.

- Kétlem. Az ilyet nem felejténém el – válaszolta. – Éppen be akartam kapni valamit a háztömb végénél. Velem tartasz?

Azt hittem, igennel válaszoltam, de továbbra is várakozásteljesen nézett rám.

- Nina?

- Igen? Vagyis igen. Nagyszerű lesz. – Próbáltam megálázottságomban is mosolyogni, és kíváncsi voltam, vajon mindig ilyen nyilvánvalóan esetlen vagyok-e. Elképzelni sem tudtam, miért beszélget még velem.

A háztömb végéig sétáltunk, hogy a lámpánál átmenjünk az út túloldalára. Jared hátul a derekamra tette a kezét, úgy terelt át, és átkelés közben alaposan körül nézett. Elfojtottam a kuncogásomat: az elnök biztonsági embereire emlékeztetett. Csak a fülébe dugott fülhallgató és a kincstári, rendszeresített Ray-Ban napszemüveg hiányzott.

Jared kinyitotta előttem az ajtót. Már sokszor láttam ezt az éttermet, mert közel volt az egyetemhez, de sosem merészkedtem be.

- Tetszeni fog – biztosított. Eltűnődtem, vajon mondtam-e valamit hangosan.

– Isten hozta önöket a Blaze-ben! – üdvözölt a direktrisz, és intett, hogy rögtön le tud ültetni minket. Pár perc múlva megjelent a pincéernő, és Jared várta, hogy rendeljek.

– Egy Dr Peppert kérek.

– Kettőt kérünk – tartotta fel két ujját Jared. A tekintete nem eresztette az enyémet.

A pincéernő bólintott, és magunkra hagyott minket. Kíváncsi voltam, vajon sört rendelt volna-e, ha nem egy hátulgombolóst hív el étterembe.

– Szerintem még meg sem köszöntem, hogy hazakísértél.

– Tulajdonképpen megköszönted – válaszolta. Az asztalra könyökölt, és keresztbe fonta a karját.

– Á! Az az este elég homályos számomra – fintorodtam el.

– Sajnálom, hogy elvesztetted az édesapádat, Nina. És örülök, hogy akkor ott voltam.

A fülem mögé simítottam a hajamat. – Én is örülök, hogy ott voltál.

– Bizonyára nem a legbiztonságosabb ötlet volt... hogy egyedül ültél a sötétben. Sok őrült szaladgál odakint. – A hangja könnyed volt, de aggodalmat éreztem ki belőle.

– Azon a környéken nőttem fel. Hidd el, biztonságos.

Nevetett, és a fejét rázta. – Amíg valami rossz nem történik.

A pincéernő kihozta az italunkat, és megkérdezte, hogy választottunk-e már valamit. Jared megint hagyta, hogy én rendeljek elsőként.

– Görög salátát kérek – mondtam. Jaredre pillantottam, aki felvont szemöldöke alól, fanyar mosollyal tanulmányozta az arcomat. Nem akartam azok közé a lányok közé tartozni, akik hozzáteszik: – És a hosszú metéltet.

A pincéernő Jared felé fordult. – És önnek?

– Én a ház speciális salátáját kérem rokforttal és egy rákragut. És kérem, hozzon a sült édesburgonyából is. – Átnyújtotta az étlapot a pincérnőnek. Amint a lány elment, körülnéztem az étteremben, aztán lopva Jaredre pillantottam, aki még mindig nem vette le rólam a szemét.

Rezzenetlen tekintete tüzeiben esetlenül keresgéltem valami beszédtemát. Jared szeme hihetetlen árnyalatú szürkés-kék volt, és enyhén bronzos arcában szinte világított. Mandulavágású szeme fölött sűrű, barna szemöldök húzódott, amelynek a színe kicsit sötétebb volt, mint szándékosan kócos, sötétszőke hajáé. Természetesen napszitta tincsein megcsillant az ablakokon betűző késő délutáni nap. Szemmel láthatóan nem egyszerűen vonzó volt. Nem értettem, miért beszélget még velem.

– Sült édesburgonya? – kérdeztem.

– Híres. Legalábbis számomra. Kis szószokba kell mártogatni, hogy igazán élvezzük az ízét. Nem mindennapi élmény.

– Sült édesburgonya – ismételtem meg még most is bizonytalanul.

Elmosolyodott. – Bízz bennem. – Rezegni kezdett a mobilja, és felpattintotta a fedelét. Ezúttal nem csak egy SMS-t kapott; palástolva bosszús arckifejezését a füléhez szorította a telefont.

– Ryel – szólt bele.

Ryel? Majdnem biztosra vettem, hogy ez a vezetéknév, de nem lehettem teljesen biztos benne. Lehalkította a hangját, és a fejét elfordította tőlem. A hívó bosszúságot okozott neki, de erre csak a hanghordozásából következtethettem, ugyanis más nyelven, sejtésem szerint oroszul beszélt. Örülten jóképű volt, kedves és idegen nyelvet beszélt. Ha az a sült édesburgonya az ígéretének megfelelt volna, esetleg ki is estem volna a székemből.

Türelmetlenné tette a hívó fél, ezért befejezte a beszélgetést.

– Bocs ezért – jegyezte meg.

A fejemet ráztam, hogy elhárítsam a mentegetőzését. – Igazán nem érdekes. De akaratlanul is megtudtam rólad két új dolgot.

Még mindig a szemembe nézett, de kicsit ködös volt a tekintete, mintha a figyelme megoszlana köztem és a hívóval kapcsolatos probléma között.

– Ryel? – kérdeztem.

– A vezetéknevem.

– És... oroszul beszéltél? – vontam fel a szemöldököm.

– Igen – sóhajtott fel. Miközben kifújta a levegőt, ellazult a válla. – Nem beszél manapság mindenki legalább egy idegen nyelvet?

– Te csak két nyelven beszélsz? – kérdeztem elégedetlenséget színlelve.

Nevetett, és a mellkasomban újfajta nyilallást éreztem. Képtelen voltam túltenni magam a mosolyán, azon, hogy milyen fantasztikus, mintha egyenesen egy magazinból lépett volna ki.

– A középiskolában franciát kezdtem tanulni. De nem maradt belőle sok a fejemben – magyaráztam, és alacsonyabb rendűnek éreztem magam.

– Az apám folyékonyan beszélt, tőle tanultam.

– Á, szóval a családot orosz?

– Izé... nem – felelte Jared, és láthatóan kínosan érintette a kérdésem.

– Csodálatosan hangzott – nyugtattam meg. – Sokat keresnek telefonon. Az üzlet fantasztikusan mehet.

A szeme körül megfeszült a bőr, ahogy az arcomat fürkészte. – Az üzlet... – Ellágyult a tekintete, és a sze-

membe nézve kicsit közelebb hajolt – ... jobb, mint hosszú ideje bármikor is.

Kényszerítettem magam, hogy levegőt vegyek. Természetellenesnek éreztem, amikor így nézett rám. – Szóval élvezed, amit csinálsz?

– Némelyik napon jobban, mint máskor – válaszolta.

– És ma?

Megint elmosolyodott. A beszélgetésünkben mulattatta valami, de velem nem osztotta meg, mi olyan tréfás.

– Ma jó napom van.

A pincérnő terelte el a figyelmemet, aki a háta mögül lépett oda hozzánk a sült édesburgonyával és a két salátával. Jared lenézett az asztalra, majd ravaszkásan rám pillantott.

– Elég bátornak érzed magad?

Előrehajoltam, hogy jobban szemügyre vehessem, ami a fonott kosárban volt. – Idegessé teszel egy kosár sült krumpli miatt. Valami világrengető burgonyáról lehet szó.

– Az igazat megvallva a burgonya bemutatást érdekel. – Mindketten nevtünk. Felkapott pár szálát, és egy különös trutyival teli tálkába mártotta.

– Nincs hozzá ketchup? – kérdeztem a torz dárdát nézegetve a kezemben.

Jared felhúzta az orrát. – A ketchup azoknak való, akik nem akarják az étel ízét érezni.

– A ketchup a balekoknak való. – Összevont szemöldökkel a kosárra koncentráltam.

Nevetés tört fel a torkából, én pedig a szószba mártottam a krumplit. Evett egy falatot, és azt figyelte, ahogy a kezemet a számhoz emelem. Míg rágtam, játékosan aggodalmas képet vágott.

– Nem... is rossz. Sőt kifejezetten finom – bólintottam, ahogy lenyeltem a falatot.

Diadalmas arcot vágott. Tréfálkoztunk, nevettünk, miközben elpusztítottuk a maradék sült burgonyát, és salátavés közben udvariasan csevegtünk az időjárásról. Miután végeztünk a főétellel, az üres tányéromra pillantott, és elégedetten bólintott.

– Szeretem a jó étvágyú lányokat.

– Akkor – érzésem szerint – jó barátok leszünk – kacagtam. – Amióta visszatértem az egyetemre, most először fordult elő, hogy nem ettem a „Kiskoszos”-ban. Kösz, hogy meghívtál ide.

Jared arca felragyogott. – Részemről a szerencse. Örülök, hogy összefutottunk.

A pincérnő kihozta a számlát, amit Jared felkapott, betette a kártyáját a tartóba, és visszaadta neki. Olyan arcot vágott, mint aki megütötte a főnyereményt, én meg el sem hittem, hogy egy különlegesen ízesített szalmakrumplici ennyire feldobta.

Felsegítette a kabátomat. Nem olyan lány voltam, aki élvezzi a lovagiasságot, de elszédített a lezserség, ami a viselkedését jellemezte. Felvettem az „Urban Outfitters” táskámat, ő pedig kikísért az étteremből.

– Gyalog jöttél? – kérdezte.

– Gyalog – válaszoltam. A hajamat a fülem mögé simítottam, és vártam, hogy ismét lovagias lesz.

– Egyre hidegebb az idő. Nincs ellenedre, ha hazaviszlek kocsival? – kérdezte, és a farmerja zsebébe mélyesztette a kezét.

Képtelen voltam visszafojtani az arcomon szétterjedő mosolyt. – Emlékszel, hol lakom?

– Az Andrewsban, igaz? – Bólintottam, ő pedig láthatóan elégedett volt, hogy helyesen válaszolt. – Errefelé parkoltam – terelt végig az utcán.

A kollégiumom közvetlen közelében a járda mellé állt, és én tudat alatt azt kívántam, bárcsak elkérné a telefonszámomat, következő randit javasolna. Bármit. Nem akartam megint olyan sokáig várni, míg ismét láthatom.

– Kösz még egyszer – húztam az időt.

Mosolyogott, de nem ért úgy fölig a szája, mint ebéd közben. Hozzám hasonlóan csalódottnak látszott, hogy rövid együttlétünk a végéhez közeledett.

– Szívesen. Komolyan mondom, részemről a szerencse.

Kiszállt, és alig egy pillanattal később már nyitotta is az ajtómat. Szembefordultam vele, és kis várakozás után elindultam a kollégiumom felé. Valami sürgető érzés kerekedett felül az idegességemen, és sarkon fordultam.

Nem mozdult. A fekete Escalade előtt állt, és pontosan úgy festett, mint egy testőr. A kocsinak sötétített üvege volt, és a jelenet inkább egy közép-keleti helyre illett, mint egy csendes providence-i utcára.

– Jared? – Elővettem a telefonomat a táskámból, hogy megkérdezzem a számát, de cserbenhagytak a szavak. Miközben a szeme szinte keresztüldöfött, nagyot nyeltem. Nem tudom, kölcsönös volt-e a vonzalom, de részemről biztosan nagyon heves volt.

– Ismét összefutunk majd – vigyorodott el. Ellenvetést akartam tenni, de mit mondhattam volna? Ha fennhangon eltűnődöm, mikor kerül majd rá sor, elkeseredettebb benyomást keltettem volna, mint ahogy szándékomban állt.

– Jó volt viszontlátni, Nina – mondta, mielőtt eltűnt a sötét üveg mögött.

Elmosolyodtam és intettem, majd továbbindultam az Andrews felé.

